

Overfor det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Naben) vil jeg sige, at der snarere hos ham var en Modsigelse til Stede i Begyndelsen af hans Foredrag. Han sagde, at mit Vædringsforslag under Nr. 1 om Jagttegn havde hans fulde Sympathi, men han vilde stemme imod det, fordi han troede, at det ikke kunde gennemføres. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem vilde opsætte at danne sig en Anskuelse om det og foreløbig stemme for det, hjælpe dette Forsøg paa at se, hvorledes denne Sag stiller sig i Lands-thinget, da Forslaget jo har det ærede Medlems Sympathi.

Riiser: Jeg skal begynde med at takke det Udvalg, der har været nedsat angaaende det af mig indbragte Lovforslag, for den Interesse, det har vist ved dets Behandling, og vi ere jo ogsaa blevne enige om alle væsentlige Punkter, idet det kun er min ærede Nabo (Drenbøll), der har skeiet lidt ud med Hensyn til Vædringsforslagene under Nr. 1 og 2. Disse have været en Del omtvistede, og jeg indrømmer ham, som jeg tror, at Alle maa indrømme ham, at dersom disse Vædringsforslag vedtages, vilde de blive af stor Betydning for Jagten, det vil ikke kunne nægtes, men jeg tvivler meget om, at det er muligt at føre dem igjennem, og med Hensyn til det sidste af dem, det er Søndagsjagten, maa jeg ganske henholde mig til, hvad der er gjort gjældende af den ærede Ordfører, at det heller ikke vilde være human at forbyde Søndagsjagten. Den Indvending, der blev gjort mod at indføre et Jagttegn, at dertil maatte slutte sig en Kontrol helst ved Gendarmen, tror jeg ikke, at den ærede Forslagsstiller har afstræffet ved, hvad han udtalte derom, thi han mente, at Alle i en Kommune nok kjendte dem, der havde løst Jagttegn. Ja, den Bemærkning vilde gjælde, hvis Jagttegn kun gjaldt i den Kommune, hvor det blev løst, og dersom man vilde forbyde Andre at gaa paa Jagt i en Kommune, hvor de ikke havde løst Jagttegn. Men naar nu en Mand med et Selskab, der er samlet fra hele Landet, kommer ud paa Jagt, stiller Sagen sig ganske anderledes, og man kan dog ikke ønske, at Enhver, der har lyst dertil, skal kunne komme løbende hen til den, der bærer en Bøsse, og spørge: maa jeg se Dit Jagttegn? Der maa en Autoritet til at udtale dette, og denne Autoritet have vi ikke. Hvad Søndagsjagten særlig angaar, skal jeg bemærke, at de Ulykker, som den ærede Forslagsstiller fremhævede saa ofte ske ved ubehændig Brug af Jagtvaaben, lige saa godt kunne foregaa paa de andre Dage i Ugen som om Søndagen, og der er altsaa

ikke i den Henseende nogen Sikkring ved hans Forslag. Hvad Krybskytter aagaar og deres Voldsomhed, saa hører de heller ikke sammen med Jagten om Søndagen. Vil man derimod gjøre Noget imod dem, saa maa man vedtage det af Udvalget under Nr. 13 stillede Vædringsforslag. Dette Vædringsforslag er fremkaldt ved den Erfaring, at de, der gjøre Erhverv af Krybskytteri, i Uimindelighed ikke betale Bøderne, men affone dem, og naar de saa ere færdige med at sone Bøden, hvilket i Reglen sker temmelig hurtigt, tage de atter deres Jagtrebsfaber og begynde paa Jagten forfra. Vædringsforslaget gaar altsaa ud paa, at, forsaavidt Bøden ikke suldt erlægges, skal der kunne gjøres Udlaeg i Jagtrebsfaberne til at dække det Manglende. Dermed tror jeg, at der vilde opnaas Noget.

At det ærede Medlem, der har stillet Vædringsforslagene udenfor Betænkningen (Naben), og som er en saa udpræget Fredningsmand, ogsaa vilde tage Forargelse af Vædringsforslaget under Nr. 3, kan slet ikke forundre mig. Det ærede Medlem har stor Deltagelse for Ræven og roser sig af, at han en Gang i Folkethinget har været lige ved at faae Ræven fredet. Men nu vil jeg dog spørge, mine Herrer, om det vilde være muligt at vedtage en Lovbestemmelse, der var mere desperat end denne? Det er mig ikke muligt at tænke mig, at man kunde vedtage noget Urimelige, og man maa for at stille et saadant Forslag være en saa udpræget Tilhænger af Fredningssystemet som det ærede Medlem og saa have en Mand til at støtte sig som Rimelighed, der, hvis jeg ikke tager meget feil, støttede Forslaget med stor Iver i Folkethinget, uagtet han slet ikke kjendte Noget til Jagten og hvad dertil slutter sig. Han havde kun læst om Ræven, at den var et overordenlig nyttigt og overordentlig elskværdigt Dyr. Andre have nu heldigvis en ganske anden Mening, og det er en Kjendsgjerning, at Ræven har taget en saadan Overhaand i Danmark, at der er gyldig Grund til, som et æret Medlem omtalte ved 1ste Behandling, at træffe Foranstaltninger til at begrænse dens Udelæggesler. Det har man troet at kunne gjøre ved at sætte en Præmie af 1 Kr. for hver Ræv, der dræbes. Et æret Medlem mente, at det var for lidt. Ja, saa kunde han jo have foreslaaet den lidt høiere, det kunde jo det ærede Medlem have gjort, og da denne Sag næppe bliver ført til Ende i denne Samling, efter Alt hvad jeg kan skjønne, vil det ærede Medlem, der har forsvinit det denne Gang, senere kunne oprette, hvad der nu er bleven efterladt, jeg skal ogsaa under-